

SHIB-A-VISA

NUMMER 2 - 2016

ÅRGANG 19



#SHIBAVISA

Få ditt bilde vist på innsiden av koveret til Shib-a-visa. Bruk emneknaggen **#SHIBAVISA** på Instagram. Bruk også gjerne NSK's egen emneknagg **#norskshiba-klubb** så kan det være ditt bilde som blir delt på klubbens Instagramkonto.



INNHALDSFORTEGNELSE

Lederen har ordet	4
Redaktøren har ordet	5
Kontaktliste	6
Kurs i spesialsøk (smeller)	8
Eksteriør utstilling?	12
Håndteringstrening	15
”Dances with shibes”	21
Japanspesialen 2016	26
To helger med hopp og sprett...	29
Med shiba i agilityringen	31

FORSIDEBILDET:

Troy (Tetsuyuki av Enerhaugen)

Foto: ***Solvor Nærland***

BAKSIDEBILDET:

Lykke (N VCH Katsumoto`s Fuku)

Foto: ***Laila NAge1***

ANNONSEPRISER:

HELSTREK I ENKELTNUMMER: 100,-

HELSTREK HELÅRSANNONSE: 300,-

HALVSTREK I ENKELTNUMMER: 75,-

HALVSTREK HELÅRSANNONSE: 250,-

KOMMERSIELLE ANNONSER: 3 X PRIS

KLUBBEN PÅ NETT:

WWW.NORSKSHIBAKLUBB.NO

KLUBBENS KONTO: 9486 05 45343

LEDEREN HAR ORDET

Hei alle sammen!

Da har flere av oss nettopp fått med oss årets Japanspesial. Må si det var koselig å endelig få møte så mange jeg bare snakker med på sosiale medier. Helt nye bekjentskaper ble det også.

Synes hele helgen bare preg av god stemning. Masse brede smil. Folk som koste seg med vafler og gode utstillingsresultater. Skulle man trekke frem noe negativt så kunne det vært ønskelig med noen flere plussgrader.

Årsmøtet er også blitt gjennomført. Etter hva jeg forstod så var det godt oppmøte hvilket er meget positivt. Vi liker engasjement! Nytt styre har blitt valgt og noen av de gamle styremedlemmene har takket av. De avtroppende medlemmene vil jeg gjerne få takke for godt samarbeid og for at dere tok imot meg på så fin måte. Håper dere vil fortsette å engasjere dere i NSK. Fullstendig referat fra årsmøtet kommer i neste nummer av Shib-a-visa.

Jeg har takket ja til å fortsette som leder i 2 nye år, dette gleder jeg meg til.



Har dere noen dere vil ta opp med oss i styret setter vi pris på tilbakemeldinger.

Nå satser vi på fine måneder med riktig badetemperatur, gode turopplevelser og alt hva ferien måtte innebære. Kanskje møtes vi på Rallylydighetskurset som NSK arrangerer?

Vil ønske alle nye og gamle medlemmer en flott sommer!

- Frank Yoshi Møllevik

Vi blir veldig glade for bidrag til Shib-a-visa.

Kanskje har du noen artige bilder du vil dele? wEller en historie eller tips til andre hundeeiere?

Kanskje har du lyst vi skal skrive om noe spesielt? Vi venter på å høre fra nettopp deg!

Send inn til: redaktor@norskshibaklubb.no

For de som ikke kjenner meg så heter jeg Gro Karete Bråtveit, bor på Jæren sammen med mann (Frank Yoshi Møllevik) og (foreløpig) en shiba på to år som heter Timmi.

Det har vært veldig spennende å overta redaktørjobben. Kanskje også litt ekstra skummelt fordi Lise Mette og Joakim gjorde en super jobb. Dette nummeret scorer kanskje ikke så voldsomt høyt estetisk men jeg håper i det minste du vil glede deg over innholdet.

Jeg har også vært på Japanspesialen for første gang. Ikke for å stille ut hund men bare for å være der, hilse på folk, gå på foredrag og kjenne litt på følelsen av

hvordan det er på *SPESIALEN*. Veldig kjekk opplevelse! Veldig lærerikt! Ikke minst var det utrolig mange lekke firbente.

Det meste om Japanspesialen kommer i neste utgave, dette nummeret er i stor grad viet til ulike aktiviteter du og hunden din kan drive med. NSK har også arrangert/arrangerer flere kurs i år og dette må vi selvsagt få vite litt mere om.

Tusen takk for all hjelp jeg har fått med dette nummeret. Veldig fint at så mange bidrar. Dere er flotte folk!

Ønsker alle en riktig fin sommer!

- Gro Karete Bråtveit



KONTAKTPERSONER

STYRET

LEDER:

Frank Yoshi Møllevik

Telefon: 47 89 66 65

E-post: fym@energypiping.no

NESTLEDER:

Wenche Ulleberg-Bøhmer

Telefon: 95306671

E-post: ulleberg.bohmer@gmail.com

SEKRETÆR:

Lisbeth Høyem

Klubbens adresse:

Steinkjervegen 1217

7710 SPARBU

Telefon: 91 71 62 84

E-post: sekretar@norskshibaklubb.no

KASSERER:

Ingrid Alice Kvitberg

Telefon: 93 46 19 07

E-post: ingrid_a_kvitberg@hotmail.com

STYREMEDLEM:

Laila Nagel

Telefon: 91 66 85 79

E-post: l-nag@online.no

STYREMEDLEM:

Frida Askeland

Telefon: 97 58 07 89

E-post: frida_s_askeland@hotmail.com

STYREMEDLEM:

Anders Holmberg

Telefon: 91 57 07 61

E-post: holmberg.anders@hotmail.com

I.VARAMEDLEM:

Kåre Rygh

Telefon: 91315248

E-post: kare.rygh@gmail.com

2.VARAMEDLEM

Helle Sletvold

Telefon: 97182310

E-post: hellele@hotmail.com

3.VARAMEDLEM

Mette Vedal

Telefon: 92248569

E-post: bente.vedal@hotmail.no

DISTRIKTSKONTAKTER

ØSTLANDET: OSLO, AKERSHUS,
BUSKERUD, ØSTFOLD, VESTFOLD,
HEDEMARK, OPPLAND

Frida Askeland

Telefon: 97 58 07 89

E-post: frida_s_askeland@hotmail.com

VESTLANDET: HORDALAND, SOGN
OG FJORDANE

Ann Margot Whyatt

Telefon: 92 03 07 72

SØR-VESTLANDET: ROGALAND

Gro Karete Bråtveit

Telefon: 91 61 46 83

E-post: redaktor@norskshibaklubb.no

SØRLANDET: VEST-AGDER, AUST-
AGDER, TELEMAR

Bente Kittelsen Pedersen

Telefon: 45 86 05 45

E-post: shiba.habagou@outlook.com

KONTAKTPERSONER

NORD-NORGE:TROMS, NORDLAND,
FINNMARK

Lone Fillipsen

Telefon: 77 68 05 97 / 99 59 40 74

E-post: hfilips@online.no

MIDT-NORGE:TRØNDELAG, MØRE
OG ROMSDAL

Sissel Skjelbred

Telefon: 74 14 32 69 / 97 56 70 22

E-post: k-svends@online.no

SUNNHETSUTVALGET

Eivind Mjærum

Telefon: 69 92 11 22 / 95 78 20 85

E- post:

eivind.mjaerum@mjaerumhogda.no

Lisbeth Høyem

Telefon: 74 16 22 85 / 91 71 62 84

E-post: shiba@akinuba.no

Gitte Hjorth Sørensen

Telefon: 90 75 66 99

E-post: vanitycollies@hotmail.com

ANDRE KONTAKTPERSONER

AGILITY

Lise Kommisrud

Telefon: 91 68 70 47

E-post: lisekom@online.no

LYDIGHET

Sissel Skjelbred

Telefon: 74 14 32 69 / 97 56 70 22

E-post: k-svends@online.no

BRUKS

Halvor Størmer

Telefon: 91 32 90 27

E-post: halvor.stormer@nfk.no

UTSTILLING

Laila Nagel

Telefon: 91 66 85 79

E-post: l-nag@online.no

VALPEFORMIDLER

Christen Øwre Johansen

Telefon: 41 10 02 79

E-post:

valpeformidler@norskshibaklubb.no

KURS I SPESIALSØK (SMELLER)

Tekst og foto: Solvor Nærland

Smellerkurs - ble jeg spurt – hva er det? Har det noe med smell å gjøre? Ordet «smeller» klinger dårlig på norsk. Det skulle vise seg at til og med kursinstruktørene brukte begrepet spesialsøk om det vi lærte, og avgrenset smellerbegrepet til bare en konkurranseform. Så dermed vil jeg i fortsettelsen omtale aktiviteten som «spesialsøk», ikke «smeller».

I spesialsøk trenes hunden til å finne en spesiell luktkilde. Det kan være narkotika, sprengstoff, kreft, kadaver, skadedyr, sopp, ID og mye annet.

Så dermed: Den vakre vårhelga 9. – 10. april fikk 10 heldige hunder og deres eiere være med på NSKs innføringskurs i spesialsøk i Bergen. Av de 10 hundene var det 9 shiba og 1 dvergschnauzer. Siden vi var så mange, ble vi under praktisk trening inndelt i to grupper med hver sin instruktør.

Tor Iljar leder firmaet DogPoint, og bruker hunder for å finne veggdyr hjemme hos folk. De bruker spesialsøk for å lære opp hundene til dette. Tor var hovedinstruktøren vår, og formidlet all teori i felles gruppe. Han var tydelig på at shiba ikke ville ha vært hans valg av hund. Han ville ha hunder som alltid er «på», som alltid «virker», som han kalte det, dvs hunder som alltid vil jobbe og som aldri går lei. (Vi kan være enig om at sånn er ikke shiba. Men heldigvis er det vi som eier hundene våre, og for oss



er shiba så mye mer enn å alltid være motivert til å jobbe. En side som jeg personlig setter pris på, er nettopp dette at shiba kan koble av). Instruktørene oppsummering etter kurset var at alle hundene lærte fort, men at de ikke skal ha mange repetisjoner. 2-3 repetisjoner etter hverandre, så en pause mens andre hunder trener, etter en stund nye 2-3 repetisjoner.

Vi lærte om «plattform» (som vi ikke hadde) og «golvbane», to nyttige verktøy under innlæring av diskriminering av lukt, for å befeste den og for å lære å markere. Før kurset hadde tusenkunstneren Øyvind Smith-Jahnsen laget to golvbaner (hver av dem bestod av to deler) som vi kunne trene på i to grupper. Han hadde sørget for 12 syltetøyglass som passet i hullene i golvbanene, og hadde boret et antall små hull i lokkene. Under opplæring i spesialsøk tilføres det en spesiell lukt i en eller flere bokser

eller glass i golvbanen. Vi brukte lukten av trukket te. En av fordelene med bruken av te, er at den kan utvannes og utvannes i det uendelige etter hvert som hundene blir dyktigere. Det må brukes samme tetype hver gang. Vi startet med 3 glass, der den ene var tilsatt lukten. Seinere fikk hundene prøve seg på full bane, som bestod av 6 glass, der det ene var tilsatt lukt. Plasseringen av glass med lukt ble hele tiden endret. Det er viktig at den som endrer plasseringen, tar på alle glassene, ikke bare på de som skal flyttes. Ellers kan hundene leite etter feil lukt. Når vi ble delt opp i de to gruppene for å trene med hundene, ble den gruppa jeg og mine to hunder tilhørte, instruert av Hanne Dornish fra Detego-K9 (Operative søkshunder), som samarbeider med DogPoint. Hun leste rolig både hundene og eierne på en prikk, var nøye på å gi alle passe mye positiv tilbakemelding. Alle følte at de fikk det til etter noen runder.

For at hunden skulle forstå at det var telukta den skulle finne, ble det brukt

klikker/forsterker ved snusing på den riktige boksen. Eier var med hunden og viste med hånd hvor den skulle snuse. Etterhvert skulle klikker gradvis fjernes, men ros opprettholdes ved søk på rett boks og masse kos etter hver fullført repetisjon. Målet var at eier skulle stå på avstand og bare dirigere retning og si «søk». Hunden skulle også lære å markere ved funn.

Alle hundene våre forstod hva de skulle, og snuste på alle boksene (Dette er annerledes i smellerkonkurranse, der søket avsluttes etter funn). De forstod også at det var noe spesielt med telukta. Og alle gjorde det ekstra bra og med god flyt på den lange golvbanen med 6 bokser. Hamako begynte dessuten å legge labben på boksen med lukt, noe instruktøren mente var begynnelsen til markering. Hundene trente en og en mens de andre hvilte i bil. Alle eierne til hundene i gruppa fikk være til stede mens hundene trente på golvbanen.

På slutten av siste dagen fikk hundene prøve seg på objektsøk i rom med masse





kasser og skrot. Her fikk bare eier og instruktør være til stede sammen med den hunden som trente. Det ble forsøkt med te som søksmål for den første hunden. Det var ikke interessant nok, eller lukta var ikke godt nok innlært. De neste skulle finne en ball. Det ble heller ingen innertier. Det var også seint på dagen og hundene var slitne. Men da det ble gjemt pølsebiter rundt i krierer og kroker på kasser og rundt omkring, ble det fart i sakene.

NSK distrikt Vestlandet disponerer allerede de golvbanene som Øyvind laget. Vi ble i tillegg anbefalt å skaffe oss en eller to som er så brede at hundene kan gå på dem. Dessuten rådet Tor oss til å kjøpe en plattform, selv om vi godt kan klare oss uten. I en plattform skyves boksene bortover på et slags brett, slik at det er lett å endre plassering av den som har lukt uten å berøre. Og eier kan slippe godbit som belønning ned uten av hunden ser hvor den kommer fra

(jeg har ikke sett plattform, og kan ikke forklare bruken nærmere).

Distriktet har aktivitetsdag en søndag i måneden. Vi kommer helt sikkert til å trene spesialsøk deler av disse aktivitetsdagene. Det ble presisert at denne treningen må foregå innendørs for å unngå andre lukter. Da passer det fint at vi har tilgang til et hus der vi kan trene innendørs. Alt ligger til rette for at vi kan få et spesialsøksmiljø i Bergensområdet.

Det var så gøy at jeg dessuten ønsker meg en privat golvbane med bokser eller glass, sånn at vi kan legge inn noen økter på kveldstid hjemme.

Huskeliste for de som ønsker å lage egen golvbane:

- Bruk gjerne en hobbyplate. Den skal være minimum 20 cm bred. Instruktørene mente at den med fordel kunne være bredere fordi noen hunder

EKSTERIØR- UTSTILLING?

*Hvorfor stiller noen ut hunden sin?
Hvordan gjør man det? Hva skal man
passe på når man først deltar? Noen har
mere erfaring enn andre, Du får her noen
tips, triks og erfaringer fra ei med ca. 1 års
erfaring fra ringen, og en dommer med mye
lengre fartstid.*

Først ut er **Maiken F. Brenden**

Utstilling? Jeg? Å, nei! Det er ikke derfor jeg får meg hund - var det jeg pleide å si da folk nevnte utstilling. Hvorfor drive med noe hunden ikke får noe ut av, tenkte jeg.

I august i fjor, på tur med Sandra, startet vi å prate om utstilling. Jo mer hun fortalte, jo mer forvirret ble jeg, men jeg ble også veldig interessert. Sløyfer her og sløyfer der, rosa, rød, blå, lite cert, stort cert, små og store utstillinger, championat og nordisk vinner, og sånn fortsatte det!

Det hørtes gøy ut, men det var så mye. Etter å ha pratet vel og lenge hadde jeg egentlig bare lært at Marve måtte få rødt og rosa for å gå videre, men videre til hva? Slapp helt av, det lærer du etter hvert :)

Snill som Sandra er tok hun initiativ til ringtrening. Etter en liten stunds trening meldte jeg Marve på hans første utstilling, NKK Hamar.

Utstillingen kunne gått bedre, men vi var i hvert fall en erfaring rikere. Og jeg var glad jeg hadde gjennomført det. Etter den tid har vi stilt ut litt mer, og det har gått



ganske bra. Neste utstilling blir Japanspecialen, for første gang, som vi gleder oss veldig til!

For utstilling handler slett ikke bare om hunden og dens utseende. I hvert fall ikke for meg, det er så mye mer enn det. I forkant må det trenes en del, noe som bidrar til bedre kontakt mellom hund og eier, og hunden får også trent på å være rolig og behersket, både i og utenfor ringen. En real tålmodighetsprøve. Ikke minst er det kjempes fin trening for hunden med tanke på å bli håndtert av andre mennesker, i dette tilfellet dommeren.

Men som sagt handler utstilling for meg om mer enn hundens utseende. Det handler om koselige roadtrips, fine samtaler, et hyggelig miljø og nye bekjentskap. For på utstilling kommer man i prat med utrolig mange hyggelige mennesker. Man deler erfaringer, inkluderer nye utstillere, støtter hverandre, og har generelt sett en veldig hyggelig tid.

Utstilling? Jeg? Å, ja! Håper vi ses :)



De fleste som har holdt på med utstilling i noen år, kjenner nok til denne dommeren. I følge de jeg har hatt kontakt med går Arne Foss for å være en av de mere populære dommerne. For oss ”nye” er det litt spennende å få vite litt mere om hva dommeren selv vektlegger under bedømmelsen.

Navnet mitt er **Arne Foss**, og jeg har vært aktiv i hundesporten siden 1977. Dømte min første uoffisielle utstilling i 1990 og ble autorisert på første rase, dalmatiner, i 1995.

Jeg har dømt shiba siden 2008, og i 2010 ble jeg godkjent til å dømme alle FCI-godkjente raser.

Slik jeg vurderer det er nivået riktig bra på rasen i Norge – topphundene kan vinne hvor som helst.

Jeg hadde gleden av å dømme shiba på Hunderfossen i 2010 og hadde mange fine og rasetyperiske hunder der.

Temperamentet var nesten uten unntak helt utmerket også.

Jeg har nesten utelukkende bare gode erfaringer med å dømme shiba. Har hatt gleden av å dømme de i mange land, hele Norden, Baltikum, Russland og Australia mm.

Noen unge hunder kan være noe ukonsentrerte og vet ikke helt hva som kreves av dem, men med fornuftig trening



*Arne Foss var dommer på Japanspesialen i 2010.
Foto: Solvor Nærland*

går det ofte bra. Positiv trening er viktig, og her kan dommeren helt klart bidra til at den unge hunden får en bra start på karrieren.

Er du ny ringen, og både hund og eier er helt uerfaren, vil jeg råde dere til å studere nøye de erfarne i rasen. De fleste er villige til å dele sine erfaringer, men akkurat før man entrer ringen er ikke det beste tidspunktet. Alle har en gang vært nybegynnere.

Det er lurt å starte treningen tidlig på hjemmebane. Lær hunden å stå på bord og la ukjente ta og klappe på hunden, se på tenner osv. Bruk belønning – det bruker hjelpe! Hunden skal alltid gå i trav, ikke galopp eller passgang. Riktig tempo er viktig. Få noen til å ta video og/eller bruk speilet i gangen! Studer også nøye dommerens metode/system i ringen. Hund nr 60 blir bedømt på samme måte som hund nr 1.

Shiba er absolutt ikke ”bare” en ”vanlig”

hund, og det prøver jeg å ta hensyn til i bedømmelsen. Selvfølgelig er det saker som er viktig på alle raser som for eksempel anatomi, sunnhet, kondisjon, bevegelser, farger, pels osv. Dette er viktig også på en shiba så klart, men de japanske rasene har en særegenhet som er viktig å forstå og å ta hensyn til i bedømmelsen. Ikke så enkelt å forklare med ord kanskje, men det har med hundens sjel å gjøre. Ikke så detaljert forklart i den korte standarden, men tydelig beskrevet i rasekompendier. Dette gjør at rasen er særlig fascinerende å dømme – det er som det blir en ekstra dimensjon i bedømmelsen. En shiba skal stå selv uten hjelp av handleren. Ekstra

fint er det når hunden står naturlig med utmerket holdning med utstiller bak hunden. Noe kan kanskje trenes, men en god shiba har dette i seg.

Lykke til med årets spesial og med å ta vare på en flott rase. Husk den enkleste og beste veien er samarbeid.

Hilsen **Arne Foss**



Foto: **Sandra Janzsó**

HÅNDTERINGSTRENING

Tekst: *Sandra Janzsó*

Jeg vil tru de aller fleste som er så heldige å få hente hjem en liten shibafleeceball på 8 uker får med seg gode råd på veien fra oppdretter. Høyst sannsynlig vil noe noe av dette dreie seg om viktigheten av håndtering. Men fordi det strengt tatt er ganske vanskelig å konsentrere seg om noe annet enn den lille skatten en skal få starte et nytt liv sammen med (sånn følte det i alle fall for meg), kan det være greit med en repetisjon.

Jeg pleier spøkefullt å svare de som spør meg om shibaoppdragelse at du egentlig kan legge vekk det begrepet først som sist. Du oppdrar ikke en shiba, du veileder den mot å bli den hunden du ønsker å leve med, og håper resultatet blir best mulig. Samtidig er det viktig å ikke se seg helt blind på rasens egenart som en urhund med stor integritet og de formaninger en kan møte på om å ikke forsøke å "kue" hunden eller gå i klinsj med den. Alt dette er selvsagt riktig, men det er jo fortsatt helt vanlige mennesker som skal leve med disse bikkjene, og våre hunder i Norge anno 2013 er rett og slett nødt til å kunne bli klipt negler på, bli undersøkt av veterinær og ikke minst tåle å bli tatt på sjøl om de ligger i favorittsenga (dvs vår dobbeltseng). Her trur jeg mange nye valpekjøpere er redde for å trå feil, samtidig som det ofte er veldig små grep som skal til fra starten for å bidra til å forhindre at en ender



Illustrasjon: *Maria H. Myklevoll*

opp med en krakilsk shiba som ikke vil ha på sele eller bli tatt på snuten. Jeg liker å tru jeg har blitt klok av skade (ofte også bokstavelig talt), så derfor blir dette en artikkel fylt med anekdoter om mer eller mindre vellykka forsøk på veien mot nevnte visjon for hundeholdet.

I dag er jeg så heldig å ha to meget letthåndterlige frøkner i hus, og jeg er sikker på at dette er den gode kombinasjonen av arv og miljø. Jeg sier ofte at kroppene deres tilhører meg, og det går på ingen måte utover deres integritet eller egenart, men fungerer som et vitnesbyrd på den enorme tillit oss imellom, hvor de stoler på at de beslutningene jeg tar er gode, samtidig som det også sier noe om at jeg forventer at både veterinærer, barn

og utstillingsdommere kan pelle dem i munnen uten at de har noe imot det. Aiko, min første shiba, var noe spesiell i starten (strengt tatt er hun vel fortsatt det, når sant skal sies), av typen jeg er sikker på at "et par" av dere har vært borti. For det første trengte hun overhodet ikke fysisk kontakt, men klarte seg sjøl på helt fint vis. I etterklokskapens klarsyn kan det jo tenkes at der får man for å velge den av de fem valpene som i stedet for å henge med de spennende besøkende og resten av flokken, i en alder av fem uker heller stikker på tokt under ripsbuskene og går på baksiden av huset for å slappe av litt... For det andre kunne hun fint ligge og tygge pinne i parken og lytte til byens skråll og humlenes sus, mens jeg, den forsmådde eieren, sto gjemt bak et tre i opptil 20

min i håp om at den lille dritten skulle gidde å anerkjenne min eksistens og kanskje begynne å føle på et visst savn. For det tredje måtte jeg oppsøke henne når jeg kom hjem etter å ha vært borte, fordi hun var opptatt med å ligge utstrakt i favoritt Hundesenga (min dobbeltseng) og var så trygg på min dyrkelse av den ensidige kjærligheten at hun ikke trengte å stresse seg opp verken ved min avgang eller hjemkomst, fordi hun jo visste at jeg aldri ville forlate henne på ordentlig. For å i det hele tatt føle at jeg levde med et kjæledyr og ikke bare fasiliterte for hennes liv og levnad, brukte jeg derfor mye tid på håndtering. Jeg hadde henne på armen mens jeg lagde mat, hvorpå jeg holdt henne på potene mens jeg sussa henne på panna, jeg lekte ganske røft og fysisk med henne



Sandra og Imouto

så hun skulle lære seg at min berøring kunne være både gøy, men også fin og god, og jeg tvang henne til å ligge på fanget mitt og "hvile". Jeg lærte henne å plukke godbiter ut av munnen min for å oppmuntre øyekontakt og minske intimsjoner, jeg strøyk og strøyk på henne til pelsen blei blank og slitt, og jeg lot hendene mine gli over fjeset hennes mens jeg rolig fortalte henne hvor vakker hun var og hvor glad jeg var i henne. Om hun hadde dårlig tid eller følte at det ikke passa helt å kose akkurat da (som hun jo sjelden eller aldri følte), måtte hun fortsatt vente til jeg var ferdig, og hun slapp aldri løs fra min klamme omfavnelse før hun ga slipp og hvilte i armene mine. Om hun dro til seg poten eller ga annet uttrykk for at hun syntes det var veldig unødvendig, tok jeg poten igjen mens jeg lo stille og sa at hun var teit, for det er da så hyggelig å få kos over hele kroppen. Sjøl om hun selvsagt ikke forsto ordene jeg sa, oppfatta hun nok at jeg var rolig, blid og bestemt, og forbandt etterhvert enhver berøring med gode ting. Hun reiv opp neseboret mitt og flerra leppa mi med jevne mellomrom, men jeg hadde en visjon om den hunden jeg ville at hun skulle bli, så jeg beit tenna sammen og fortsatte.

Jeg husker første gang jeg skulle dusje henne. Hun var ikke så gammel, men var full av noe griseri som ikke kom til å forsvinne av seg sjøl. Jeg, i min romantiske villfarelse, tenkte at det selvsagt var hyggeligere for Aiko dersom jeg dusja sammen med henne, så ikledd bikini holdt jeg henne trøstende inntil meg mens min daværende samboer skulle dusje oss med lunkent vann. Etter å ha forsøkt å hindre den krakilske shibavalpen i å klatre oppover veggene i ca 5 minutter for å komme unna, med det resultat at jeg var

oppklort i en sånn skala at jeg blødde fra brystet og så ut som jeg nylig hadde hatt et interessant møte med Edvard Saksehånd, skjønte vi at pusing ikke var veien å gå, sjøl om bikkja måtte vaskes. Min samboer holdt henne derfor inn i dusjen med strake armer mens jeg spylte, vaska og skylte. Mitt livs lys så ut til å ha slukket i prosessen, men vi skjønte noe viktig: Det er vi som bestemmer. Den myndigheten en sånn erkjennelse innebærer førte ikke til en umiddelbar endring i hvordan vi håndterte Aiko, men da den neste shibaen kom i hus rundt et år seinere, hadde jeg en mye større trygghet og pondus bak min plan for hva slags hund Imouto skulle bli.

Vi hadde alltid vært to som klipte negler på Aiko. Samboer holdt henne og mata på med harde godbiter hun måtte bruke tid på å tygge, mens jeg satt foran og klipte. Brått skulle han i militæret, og jeg måtte lære meg å gjøre det på egenhånd. Hvordan holder du en diger, bestemt og opptatt frøken fast samtidig som du gir henne godis OG klipper negler? Trikset var å gå tilbake til den første valpetidas tvangshviling, som hun jo hadde lært at var en god ting. Så med min digre shiba liggende i fanget mata jeg på med godbiter og klipte så raskt jeg kunne. Da jeg var ferdig var jeg klar for å skyte en bjørn, så fornøyd var jeg med meg sjøl, mens karakteren det gjaldt strakk seg frydefullt på sofaen og hadde åpenbart ikke tatt nevneverdig skade av behandlinga. Jeg hadde nådd en milepæl i mitt hundehold. Jeg kunne klare alt sjøll! Det viste seg selvsagt at det var å ta i litt. Aiko var nemlig skrekkelig sosial mot alle andre enn meg, så også katten til venninna mi, og det endte selvsagt som det måtte, med en kattedekke i øyet. Heldigvis var det bare en overfladisk rift,



Å ha en hund som tåler å bli berørt/håndtert av både små og store er noe de fleste ønsker seg. Foto: **Anette Høgvoll**

men det krevde at øyet måtte dryppes hver morgen og kveld. Det var i grunnen ikke Aiko helt enig i, og hun kasta sånn på hodet akkopagnert av ville hyl da jeg prøvde at det føltes helt uoppnåelig å få dryppa det fordømte øyet. Jeg sa også til meg sjøl at jeg ikke ville tvinge henne til noe, så jeg begynte å bli litt stressa for hva det skulle bli av dette potensielt infekterte øyet. Det var selvsagt bare en unnskyldning for å slippe å gå i klinsj med henne, noe jeg følte var skrekkelig ubehagelig. Hva om hun ikke ville like meg mer? Hva om hun mista all tillit? Hva om jeg faktisk gjorde henne vondt? Etter litt sjeleransaking kom jeg fram til at jeg til tross for svært få hint fra Aikos side, tross alt var mennesket hennes, og det lå ikke noe valg eller retrettmulighet der. Og om hun mista all tillit fordi jeg faktisk gjorde noe med henne som på sikt ville være bra, hadde jeg gjort en så dårlig jobb med det initielle grunnarbeidet med vår felles tillit at jeg kanskje ikke fortjente

bedre. Og til sist: Et stort og ubehagelig ansvar som ligger på oss hundeeiere er at vi innimellom er nødt til å utsette hundene våre for ubehag, fordi det i lengden er bedre for dem. Det forstår ikke de, men de forstår når vi er trygge og bestemte i situasjonen. Jeg måtte med andre ord finne en måte å få dryppa det øyet uten å gå helt i kjelleren og føle at jeg begikk et overgrep. Heldigvis kom samboer hjem igjen, og etter å ha forsøkt å holde fast både nese og kropp for å komme til, skjønnte vi at vi rett og slett måtte fysisk overmanne henne. Stakkars trollbolla blei rulla inn i ei dyne og holdt fast, mens jeg omsider fikk klemt hodet hennes sidelengs og dryppa øyet. Sånn holdt vi på i 12 dager, og det var ikke en spesielt god følelse. Til slutt resignert hun og lå helt rolig og fint mens jeg dryppa. Og fordi hun var så stødig som det skulle vise seg at hun er, var hun like blid etterpå. I dag trenger jeg bare å be henne "vente" (vår felleskommando for

alt som innebærer å stoppe opp eller vente på meg), og hun venter da til jeg er ferdig med hva enn jeg trenger å gjøre med kroppen hennes. Hun kan feks tas røntgenbilder av uten sedasjon, så lenge hun får beskjed om å ligge stille.

Da Imouto kom i hus blei jeg umiddelbart veldig overraska over at to hunder med samme mor, med samme oppvekst og samme stimuli i de første 8 ukene kunne være så forskjellig. Imouto gjorde det helt tydelig fra starten av at jeg var hennes menneske, og hun var bare min, mens Aiko på sin side til en viss grad tilhører alle som kjenner henne. Imouto, mitt elskede knertmonster, krøyp under huden min med en gang og likte å sitte på armen for da kunne hun susse meg i øret og på halsen, i tillegg til at hun da hadde full oversikt. Hun så meg dypt og lenge i øynene og var overhodet ikke noe problem å trene kontakt med, for den tilbød hun helt på eget initiativ. Hun likte kos, og i stedet for å bite meg i nesa, ga hun meg heller små kyss mens hun logra ivrig. Utfordringa med henne var egentlig ikke at hun hadde så stor kroppssone, heller det at hun ikke hadde tid. Med lille kamikaze (med en sånn hund i hus hagler kallenavnene) hadde jeg fullt opp med å hindre henne i å hoppe etter måker fra femte etasje, å fiske henne opp fra fosser når hun hoppa ned i dem, og ikke minst å prøve å redde det jeg kunne av smådyr som kom i hennes vei. Det er en ganske selsom opplevelse å se sin tre måneder gamle valp stolt komme baksende gjennom snø som rekker henne til ryggen midt i slottsparken i Oslo, med en kveilende ekornhale ut av munnviken. Da begynner du såvidt å ane konturene av hva slags jaktbikkje det bor i det tilsynelatende elskelige, lille vesenet.

Med Imouto måtte jeg jobbe kjapt når det kom til negleklipping. Holdt fast med en hånd under magen, med henne gjerne stående på bakbeina på låret mitt eller sittende samme sted, mens jeg mata på med store, harde godbiter og klipte i rasende fart med en negleklipper til mennesker. Tips om å vente til valpen var sliten var litt fånyttets, da hun "lada" veldig fort, og det stort sett var full rulle uansett. Samtidig som jeg klipte raskt, passa jeg på å susse på henne og snakke rolig, sånn at ikke seansen skulle bære preg av stress og hastverk. Før jeg begynte å klippe negler hadde hun ligget i lange strekker på fanget og bare fått kos, så det å bli holdt av meg og kyssa på hodet var helt naturlig, trygt og hyggelig. Det er uhyre viktig å starte dette arbeidet samme dag som du får valpen i hus. Lær den at hendene dine er gode, snille og milde, og at de innimellom kan trylle fram godis. Det å vente for lenge før en begynner med berøring og negleklipping fører aldri noe positivt med seg, sjøl om tanken om at valpen skal bli trygg i nytt miljø og på sine nye mennesker i utgangspunktet ikke er dum. Men tenk heller på at fysisk lek og berøring bidrar til å bygge forholdet raskere og skape nettopp den tryggheten, heller enn at en skal føle at valpen blir pressa.

En annen interessant ting, var den tidligere nevnte erkjennelsen av at det er jeg som bestemmer. Jeg hadde umerkelig gått fra å være en overkompenserende livsfasilitator til å bli en pragmatisk hundeeier. At Imouto lagde mye lyd i dusjen plaga meg ikke nevneverdig, og jo mindre jeg dilla med henne og nøra oppunder følelsen av ubehag, jo raskere ferdig blei jeg. Det var derfor lite bikinidusjing med knertis, men effektiv

og hyggelig bading mens jeg sang og lo, og prøvde å ikke la meg affektere av at hun helt åpenbart ikke likte behandlinga. Hunder med god avreagering rister av seg ubehagelige opplevelser fort, og Imouto likeså, så idet hun var ferdig i dusjen var det håndklefest på badet med rulling, drakamp og stor entusiasme. Hun er heller ikke og har aldri vært begeistra for å ha på seg sele. Hun kommer frivillig og trer beinet oppi, men faller helt sammen idet hun får den på, og må stå stiv ved døra i påvente av å få gå ut, og da er det hele glemt. Hun har vært sånn hele livet, og i stedet for å prøve 50 seler og styre masse med akkurat dette, er jeg igjen pragmatisk og tenker at de minuttene hun ligger ved døra og synes synd på seg sjøl er en bagatell nå jeg ser hvor stor glede hun har av å trekke meg på sykkel, opp fjell og skråninger og når vi løper. Jeg tar derfor bare på henne sele og lar henne deretter være, med unntak av om det utarter seg til hvileløs vandring mens jeg kanskje trenger litt armslag. Med henne har jeg heller aldri trengt å trene på det å berøre ansiktet, da hun fra sin fars side alltid har hatt stort behov for å hvile panna inntil min og bare puste rolig og være sammen. Det å bli strøket

i fjeset er som meditasjon for Imouto, hun sukker henført, myser mot meg med kjærlig blick og gir meg små slikk på nesetippen.

Avslutningsvis vil jeg oppfordre alle til å holde kontakten med oppdretteren sin. Det er disse som kan familiehistorien til den elskelige, lille pirayaen du sitter med i fanget, og som kan bidra med både erfaring, trøst og veiledning. Føler du ikke at du får det du trenger av vedkommende, så finn støtte i andre shibaeiere. Ikke gi deg om hunden din ikke vil ha kontakt, om den oppfører seg annerledes enn de bikkjene du har hatt før, eller om den tilsynelatende ikke på noe som helst tidspunkt har tenkt til å la deg ta den på bakpotene. Alle disse rare aspektene ved shibaen er nettopp noe av det som gir rasen dens egenart, og som igjen gjør at vi både river oss i håret og tar dem for akkurat den de er, hver eneste dag. Jeg elsker mine livs lys høyere enn himmelen, og jeg veit at jeg til tross for en tornefull ferd, aldri vil få en så intelligent og gøygal hund som Aiko igjen, ei heller en så kjærlig og tilstedeværende hund som Imouto. Vi hører sammen, og all håndtering og riving i håret er verdt det, hver eneste dag.

Sandras artikkel ble første gang publisert i et nummer av Shib-a-visa i 2012.

Emnet er alltid aktuelt og vi er mange nye medlemmer som har kommet til siden da. Håper du har hatt nytte av å lese om Sandras erfaringer, kanskje du selv har noen tips du vil dele med oss?

<<DANCES WITH SHIBES>>

Et intervju med Sara Guldbacke

Foto: Sara Guldbacke

Freestyle med shiba vet jeg ikke om noen i Norge som driver med. I Sverige derimot, har man en dame som konkurrerer aktivt. Av ren nysgjerrighet var det gøy å få stille henne noen spørsmål som hun gladelig besvarte.

Vi er mange i Norge som har merket oss @teammywayorthehighway på instagram, eller sett videosnutter på youtube. For de som ikke har fått det med seg, hvem er dere og hva driver dere med?

- Team my way or the highway är det namn jag kallar min lilla flock som består dels av mig själv; en 29-årig konststudent boendes i Uppsala Sverige med namnet Sara, och sen de två shiborna Kumo 5år och Yume 3år. Vi lever ett aktivt liv och

tränar och tävlar en hel del i grenarna freestyle, rallylydnad, viltspår och utställning.

Hvordan kom du på å starte med Freestyle? Er det utfordringer med å trene med shiba sammenlignet med andre hunderaser tror du?

- Innan jag fick Kumo för över 5 år sedan hade jag väldigt lite hundvana och det fanns inga som helst tankar på att tävla i någonting. Jag ville mest ha en tålig och robust sällskapshund att ta långa promenader i skogen med. Men det visade sig att Kumo var en lättlärd liten valp och jag tyckte det var fantastiskt kul att träna med honom. Att det blev freestyle som vi så småningom började med hade dels att göra att det både jag och Kumo tyckte var roligast att träna





var just tricks och att jag som person är väldigt förtjust i musik och har nästan alltid något som strömmar ur högtalarna hemma. Och sedan fick jag via en annan shibaägares blogg den första kontakten med sporten freestyle och vi började testa på den själva.

Både ja och nej på den frågan. Shibans är först och främst en hund, och som sådan kan den tränas med samma mekanismer och metoder som andra hundar. Men shiban har en del rasspecifika egenskaper som gör att den skiljer sig från tex hundar av rasen Border-collie eller andra vall och bruks-raser som många framgångsrika tävlingshundar är. Där de redan har ett värde för nära arbete och samarbete med människan är shiban istället självständig och du måste själv skapa det värdet. Visst finns det shibor med mer följsamhet och motor än andra. Yume

har till exempel lite mer av den varan medan Kumo har lite mindre och det ställer olika krav på hur och med vad jag kan belöna dem. Sen är shibor extremt smarta och lättlärd på gott och ont. Det de lär sig sitter oftast som sten, men det gör också att du kan lära dem saker som du själv är omedveten om och som blir ett himla jobb att lära bort eller om.

En shiba som tycker det är roligt att samarbeta med sin ägare har alla möjligheter att bli en bra freestyleshiba, eller för den delen duktig i någon annan hundsport. Men för att få den att tycka att just träning med dig är det roligaste som finns och för att den ska kunna tänka sig att prestera det bästa den kan behöver du garanterat lägga ner en del träning.

Er Freestyle miljøet stort i Sverige? Kjenner du andre shibaeiere som driver med sporten?

- Intresset for sporten øker stadig, det mårks i og med att det blir fler og fler startande i klass I. Men dessvårre vårer inte sporten særskilt fort dår det finns for få domare og for få klubbar som orkar arrangere tårvingar. Sett till faktiske nummer som arrangerede tårvingar, antalet starter og tårvingsutøvere år sporten større år i Norge årminstone. Det kommer norske ekipage med jårnna mellomrum for att tårvla på svenske tårvingar.

Som tidligere nårnt så var min introduktion till sporten ett annat shibaekipage som tårvlade freestyle. En jåttesøt liten tik som dansade till en låt från musikalen Mamma Mia. Jag vet att det finns en hel del shibor med hussar og mattar som år nyfikne på sporten. Trårnar lite tricks hemma, kanskje gått

en kurs, men som kanske inte vill eller vågar tävla. Jag hoppas såklart att de så småningom gör slag i saken och kommer ut på tävling.

Jag vet också at dere er flinke i Rally Lydighet. Har du spesielt lydige shibaer?

- Haha, det beror på vad du menar med lydiga, men nej det tror jag faktiskt inte. Däremot vet de att det lönar sig att samarbeta med mig. Visst är det jättekul när det går bra på tävlingar, men den mesta tiden utgörs ju ändå av vardagen och det viktigaste för mig är att mina hundar funkar i den först och främst. Sen är de ju i högsta grad två exemplar av rasen och som sådana med en del egenheter och egna tankar om hur saker ska vara som kanske inte alltid överensstämmer med mina egna. Men det är lite utav charmen också.

Hvordan får du dem motivert til å trene?

- Jag har prövat mig fram med mängder av egen träning, läst på om olika metoder och synsätt, gått kurser för otroligt duktiga instruktörer och hela tiden utvecklat och omvärderat hur jag ser på träningen med mina shibor och efter 5 år så har jag fått med mig en del tankar och knep. Jag känner mig absolut inte som någon expert på något vis, men jag kan redogöra för lite hur jag tänker när det kommer till motivation och hur det funkar för oss.

Motivation kan sägas vara hundens vilja att arbeta för en belöning, och en belöning kan definieras som något som hunden är villig att bjuda på ett beteende för att få. Med detta synsätt kan en belöning vara olika saker för olika hundar, beroende på vad som motiverar

den. Men motivation behöver inte vara medfödd, den kan också skapas. Att ha många och för hunden riktigt roliga belöningar är grundläggande i all typ av träning.

Grundvärdet för mina hundar och kanske de flesta shibor är jakten. Med hjälp av ett jaktelement kan jag skapa och kombinera andra typer av lekar och belöningar där jag också kan skapa ett värde för till exempel mat och kamp. Som exempel belönar jag väldigt sällan med att servera godis i handen utan jag kastar det så att hunden får jaga efter det istället, det skapar fart och engagerar hunden mer i träningen. Och just engagemang är bland det viktigaste i träningen med shiban. Konkreta och snabba tips är att alltid avsluta träningen medan hunden fortfarande inte hunnit tröttna och att inte träna en mätt hund om du ska belöna med godbitar. För den som vill ha mer möjligheter att skapa värde för dig själv i belöningarna rekommenderar jag att utveckla den sociala kompleken. Detta ligger kanske inte naturligt för en shiba att uppskatta, men med hjälp av Premacks princip kan



du överföra något som hunden är mer driven av (exempelvis jakt, mat, nosarbete m.m) till kampen och på så vis få den att bli en belöning.

Har du noen tips til de som går Rally med shibaer?

- Rally är enligt mig en perfekt sysselsättning för shibor och ägare som vill utveckla sitt samarbete att bli bättre även i vardagen. Det är också en sport där du kan träna alla grunder hemma själv på köksgolvet eller på promenaderna. Just "promenadträning" älskar både jag och mina hundar och det går helt enkelt ut på att vi under promenaden gör ett litet stopp och tränar något moment, si-så-där en två-tre repetitioner, sen går vi vidare. Då övertränar en inte och det bidrar också till att jag får mer kontakt från hundarna under promenaderna.

Ska du tävla i rally krävs det mer än att du och din shiba kan alla moment, ni måste också kunna dem med en massa olika störningar som en tävlingsplats kan tänkas innehålla. Träna i en massa olika miljöer! En parkering vid ett köpcentrum, i ett ridhus, bredvid en fotbollsträning, allt kan vara en perfekt störningsträning! Men se till att du ger din hund rättvisa förutsättningar så att den alltid lyckas. Jag tror en stor anledning till att mina shibor, och speciellt Kumo, gillar rally är för att han själv tycker att han är så duktig på det. Visst blir det lite fel ibland, men jag ser alltid till att han vet att jag uppskattar hans engagemang.

Hvis man får lyst til å begynne med Freestyle, hvordan starter man?

- Ett utmärkt sätt är helt enkelt att gå en kurs. Här i Sverige blir det allt vanligare med hundkurser online där en tränar

när det själv passar en och får tillgång till instruktionsfilmer, kanske skrivet material och feedback från instruktör via internet. Vill en inte gå kurs utan träna själv så är grunden i freestylen såklart tricken, eller de tio positionerna i HtM:en. Det är bara fantasin som sätter gränser för vad en kan lära en hund för trick, men det behöver inte heller vara så märkvärdigt. I mitt och Kumos första program hade jag lite snurrar, lite hopp, slalomgående mellan benen, gåendes på bakbenen, lite olika tasstricks och sitt fint. Tillsammans med att han kunde följa mig rakt framför mig när jag backade kunde jag koreografera ett program strax över minuten.

Jag har pratat med många som tror att en själv måste kunna dansa för att kunna hålla på med freestyle, men det stämmer inte. Lite rymtkänsla hindrar absolut inte, men det är hunden som ska vara stjärnan, inte du. När en har lärt hunden ett gäng trick, är det dags att sätta ihop dem till ett program till musik. Och att välja musik är verkligen inte det lättaste. Det ska vara något som framhäver och passar hundens rörelser och sen ska du själv kunna stå ut med att lyssna på den oändligt många gånger. Sen är det bara att träna på allt ifrån hur ni som ekipage bäst länkar och kedjar ihop era olika trick till musiken, till uthållighet att orka jobba längre och längre innan belöningen kommer och såklart också störningsträna. Slutligen kan ni visa upp ert fantastiska program för släkt och vänner eller varför inte åka och tävla. När en tröttnat på programmet är det bara att börja om från början med ett nytt. Det finns oändliga möjligheter med freestyle, och det är en av de saker jag älskar med sporten.

Hva er dine ambisjoner innenfor freestyle og Rally?

Når jeg börjate med båda grenarna så hade jag inte så mycket mera mål än att det skulle vara roligt och att vi skulle bli bättre och utvecklas. Nu är Kumo uppe i klass 3 i freestylen och debuterar i rallyns mästartklass nästa vecka. Vi jobbar hela tiden med uppgiftsmål som ska göra oss till ett bättre tävlingsekipage, höja vår lägstanivå och bättra på våra resultat. Som resultatmål siktar vi mot championatet i båda grenarna, och det

ska vi nog få till med mycket träning. Yume har ännu inte debuterat i klass 3 och rallyns avancerade klass, men även där siktar vi på championaten, vi får se vem utav dem som lyckas knipa dem först. Med Yume tror jag också att vi skulle kunna ta oss ännu längre i freestylen och det vore himla häftigt att få starta på SM någon gång. Men just nu har vi träningspaus eftersom hon blev mamma nyligen.

Tusen takk for intervjuet Sara!



Er det en aktivitet du savner informasjon om? Savner du et spesielt kurs? Vil du dele noen av dine egne hundeerfaringer med oss andre medlemmer? Ta kontakt! Vi ønsker oss et levende og engasjert miljø! Ingen idé er for liten eller dum til å tas opp. Kanskje vil NSK arrangerer et freestyle kurs i fremtiden?

JAPANSPEIALEN 2016

Tekst: Gro Karete Bråtveit

Årets store begivenhet fant sted på Hunderfossen i pinsehelgen, med utstillinger lørdag 14. og søndag 15.mai.

Fredag 13.mai startet med årsmøte og valg av nytt styre. De ivrigste hadde allerede vært på Lillehammer en natt eller to i forkant for å starte forberedelsene.

Det er litt av et skue når man kommer kjørende inn på Hunderfossen-området. Jeg ble hvert fall så lykkelig og varm i hjertet av det synet som møtte meg. For det var utrolig mange flotte hunder å se!

Lørdags formiddag kom de siste detaljene på plass. Det ble liv i både vaffeljern og grill, de siste utstillingsteltene kom opp og man var klar for å starte utstillingen. Mange flotte hunder fikk vist seg frem. Det ble heiet og jublet for gode resultater (alle resultater kommer i neste nummer av Shib-a-visa). Det så ut som alle koste seg.

Nytt av året var det at man hadde fått i stand et foredrag etter utstillingen



Ikke alle hunder viste seg frem i ringen. Timmi (Izumi Go Ichiokasow av Enerhaugen) viste seg heller frem for potensielle valpekjøpere.
Foto: **Anette Høgvoll**



Vandrepokalene
Foto: **SoIvor Nærland**



Norsk Shiba Klubb BIR og BIM:
BIR - Tetsuyuki av Enerhaugen
BIM - Negi-Inu's Ni-Ne Josei
Foto: **SoIvor Nærland**



"De standhaftige fotografer"
Foto: **SoIvor Nærland**



var ferdig på lørdagen. Dommer Lisbeth Campbell fortalte om en reise hun hadde vært med på til Japan. Dette var skikkelig artig å få med seg (det kommer også mer om dette i neste nr.) og for egen del er jeg glad vi har et annet hundehold og syn på hund her i Norge. Jeg vil gjerne få gi honnør til styret som fikk i stand foredraget. For de av oss som ikke stilte ut noen hunder var dette kanskje ekstra kjekt. Mere slikt hadde ikke vært å forakte.

Da lavtrykket nærmet seg campinggen var det tid for grillfest og loddtrekning. Selv om flere sikkert ønsket seg noen ekstra plussgrader tror jeg alle hygget seg. Det så slik ut! I tillegg var undertegnede så heldig å få lære litt om Jervendukens egenskaper.... Lotteriet/ loddtrekningen foregikk etter grillingen. Mange flotte premier ble delt ut, styremedlem Frida Askeland fikk danset "hula-hula" på bordet og humøret var på topp. Selv vant vi flere poser med gevinster. Veldig artig.

Da flere gikk hjemover og fant

dynene, har ryktene fortalt at festen fortsatte i Kuveien (men dette har ikke blitt offisielt bekreftet). Sikkert er det uansett at noen stilte mere opplagt enn andre på søndagen.

Ny dag i utstillingsringen og ny dag med sløyfer, kritikker og titler. Troy (Tetsuyuki av Enerhaugen) og eier/ handler Vanja Marie Sigvartsen gjorde vel det man kan kalle "rent bord" denne helgen, BIR og BIS på begge utstillingene.



Troy (Tetsuyuki av Enerhaugen)
Foto: *SoIvor Nærland*

Så var han da også en skikkelig kjekkas.

Etter at utstillingene var ferdige og nedriggingen var kommet i gang, var det tid for å ta farvel med nye og gamle hundevenner. Vi gjorde oss klar for en lengre biltur til Jæren. En kjøretur vi mer enn gjerne tar til neste år. Vi gleder oss alt.



Foto: *Anette Høgvoll*

VANDREPREMIER FOR ÅRSKONKURRANSENE I 2015

ÅRETS UTSTILLINGSHUND

1. Ølenskjold's Out Of This World, eier Lisa Johansen
2. Ølenskjold's Legacy From Kobi, eier Lisa Johansen
3. AI Mozel Chibi Misako, eier Wenche Øverland

ÅRETS JUNIOR/UNGHUND

1. AI Mozel Chibi Misako, eier Wenche Øverland
2. Ølenskjold's Raise Your Glass, eier Randi Eide
3. Kichiko's Ei Katsuko, eier Hilde Schyttelvik

ÅRETS VETERAN

1. Tenko av Enerhaugen, eier Eirik Knudsen
2. Soldoggen's Jet Lee, eier Anette Kristiansen
3. Soldoggen's Hirohito, eiere Paul Walle/Trine Lise Strand

ÅRETS OPPDRETTER

1. Enerhaugen
2. Ølenskjold
3. Soldoggen

ÅRETS BRUKSHUND

1. Katsumoto's Fuku, eier Laila Nagel
2. Tatsumaki's Akihime, eier Laila Nagel
3. Explorer's Ichiyahime, eier Bente K. Pedersen

VUNNET PÅ NSKs UTSTILLING UNDER JAPANSPEIALEN 2016

MJÆRUMHØGDA'S VANDREPREMIE FOR UTSTILLINGENS BESTE SHIBA:
Tetsuyuki av Enerhaugen, eiere Vanja Marie Sigvartsen og Lars Bersvendsen

AN-AN'S VANDREPREMIE FOR UTSTILLINGENS
BESTE NORSKOPPDRETTEDE SHIBA:

Tetsuyuki av Enerhaugen, eiere Vanja Marie Sigvartsen og Lars Bersvendsen

ENDERHAUGENS VANDREPREMIE FOR UTSTILLINGENS BESTE OPPDRETTER:
Kennel Enerhaugen ved Christen Lang og Jorunn Kvalheim

TO HELGER MED HOPP OG SPRETT OG TJO OG HEI!

Tekst: Kjersti Evensen

Vi har lenge ønsket å delta på agility kurs med vår Chili som elsker å hoppe over, gjennom og opp på alle hindringer han møter på sin vei.

Endelig kom det en invitasjon fra Shibaklubben om kurs i Drammen i april. Helgene 8.-9. og 24.-25. april ble straks satt av og vi meldte oss på.

Drammen hundeklubb har store, flotte, innendørs treningslokaler i et gammelt drivhus ikke så langt unna Drammen Travbane, og 8. april møtte 3 shibaer og 4 spente eiere opp for å få en innføring i agilitysporten. Instruktør var Martine Frafjord som har lang erfaring som utøver og instruktør.

De som deltok første helg var Max, Hanako og Chili, og tre var egentlig et passe antall hunder slik at alle tre fikk prøve seg gjentatte ganger i løpet av de tre timene hver av kursdagene. Med flere hunder hadde det nok blitt mye venting og lite «action».

Det ble fort klart at noen kunder var ivrigere enn andre. Mens Max og Hanako var kjempeflinke og trippet rolig gjennom løypa til å begynne med lå Chili i buret og gråt fordi han ikke kunne komme seg utpå banen kjapt nok. Og når han først fikk prøve seg så var det full fart. Dette var kjempemoro!

Til tålmodige og oppmuntrende instruksjoner fra Martine, med high

five etter alle gode gjennomføringer jobbet vi oss sakte, men sikkert gjennom hoppehinder, tunneller, møner, slalomhinder, balansebom, dekk, mur og lengdehinder. Med ekstra gode godbiter som belønning var det god progresjon på alle hundene for hver time som gikk.

Timmi byttet plass med Hanako den andre helgen da den lille frøkna skulle delta i weightpullingkonkurranse.



Torill guider Max i full fart over mønet.



Kjersti og Chillli øver på kombinasjoner.



Hanako i flott svev over hinderet.

det var mye morsommere å springe rundt på frihånd og erte mennesker og hunder enn å fullføre alle hinderne. Men med ekstra gode godbiter hendte det at også han fullførte flere hindere etter hverandre.

Med jubel fra publikum var både hunder og eiere tydelig stolte hver gang øvelsene ble fullført, om ikke prikkfritt, så i hvert



Timmi demonstrerer hvordan man fint kan unngå hinderne.



Nøye konsentrasjon når nye hinder skal øves inn.



Vi var en fin liten gjeng som koste oss på kurs. Bak f.v.: Gro Karete og Timmi med instruktør Martine. Foran f.v.: Torill og Max, sammen med Kjersti og Chilli.

fall så bra man kan forvente av en gjeng med nybegynnere.

Personlig var gleden stor når Chili etter mange repetisjoner på slalomhinderet gjennomførte uten bånd for første gang. Spesielt morsomt var det også å fullføre baner med flere hindere etter hverandre med svinger, tunneller og ulike felthinder.

Agility stiller like store krav til fører som til hunden, og plassering, timing og kommandoer må trenes og terpes. Kan anbefale alle å prøve seg i denne sporten. Den er både fartsfylt og krever konsentrasjon av både hund og eier og selv om vi ikke har noen ambisjoner om å delta i konkurranse er det ikke umulig at vi melder oss på et videregående kurs om muligheten skulle by seg. Vi håper at Shibaklubben kan fasilitere dette. Det var også spesielt hyggelig å møte nye shibavenner og bli kjent gjennom kurset. Takk til dere andre for to hyggelige helger!

- Kjersti

Agility er en kjempefin aktivitet for både hund og eier. Når man har vært på ulike kurs har man kanskje hørt at det å konkurrere med shiba byr på spesielle utfordringer. Vi er vel alle enige om at man kanskje bør skaffe seg en annen rase dersom man ser på hunden som et redskap innen agility, snarere enn agility som en aktivitet du og hunden din kan drive med sammen. Men for å vise at det går an å gjøre det bra med shiba også i AG ringen, har jeg tatt med en artikkel (fra 1998) fra en som virkelig lyktes med shiba og agility.

Med Shiba i Agilityringen.

Som noen av dere kanskje vet driver jeg med Agility, og er sammen med Venke/ Tor Henning de eneste jeg vet om som holder på med dette med Shiba.

Jeg har holdt på noen år nå, så Agility-basillen har etter hvert blitt en kronisk lidelse for meg.

Min første Shiba var en hannhund som heter MYO, og det var med ham jeg fikk smaken på denne "galskapen".

Sammen med Venke og Ichi fikk jeg og Myo gleden av å delta på lag for Oslo og Omegn Dressurklubb.

Dette laget ble Norgesmester i 1995.

Derfor var jeg ikke i tvil om at en Shiba kunne gjøre mer enn å stikke av eller finne på ugagn hvis en ville legge inn en del trening.

Om MYO kan det skrives mange historier, men for meg ble denne hunden det som gjorde meg interessert i hva som får disse individene til å tikke. For individer er de, hver i sær selv om det er noen fellestrekk som går igjen hos de fleste shibaer.

MYO hadde ett kjennetegn som kanskje dere kjenner også: han hadde egne oppfatninger om når noe skulle skje, og hvor han skulle ferdes.

Etter 5 år med ham i og til tider utenfor agility-ringen lot jeg ham bli pensjonist.



Ikke fordi han ikke kunne, han ville bare ikke.

Jeg kunne antagelig ikke nok om hund til å få ham motivert til å fortsette.

Jeg hadde en god unnskyldning også, for en ny Shiba hadde kommet inn i familien i mellomtiden.

Dette er en tise etter Venkes Ichi, og hun var en helt annerledes hund enn MYO.

Jenta heter Fumiko Aoki, et navn som hun fikk i OL-rusen fra Lillehammer hvor hele kullet ble oppkalt etter Japanske OL-deltagere.

Mens Myo var en "hard" hund som ikke var redd for noe som helst er Fumi som

hun kalles til daglig en ”myk” hund.

En av årsakene til at jeg ikke ville fortsette med Myo var at jeg ikke klarte å legge om stilen mellom de to hundene slik at ”myke” Fumi ble litt ”flat” når pappa hevet røsten et par hakk i konkurranser.

Med all den lærdom som MYO hadde gitt meg gikk jeg så løs på oppgaven med å lære FUMI å sette pris på Agility.

Oppdretter Venke Henning hadde lagt ned en kjempetin jobb i kullet ved å jobbe med innkalling fra første dag. Dette klarte hun med det geniale trikset å skrangle med en sukkertøyboks med tørrfor ved hver foring. Senere ble dette et signal til kullet om at nå kommer det noe godt, så nå er det best å løpe til mamma så fort jeg kan.

Med dette grunnlaget var det lett å fortsette med å trene innkalling for meg da vi overtok FUMI.

Jeg hadde som grunntanke for treningen at det går ikke an å kommandere en hund til å gjøre det beste den kan for å

tilfredsstille sin eier.

Derfor brukte jeg masse tid på agilitybanen hvor vi bare lekte helt uforpliktende slik at det etterhvert ble dagens høydepunkt å komme ut på banen.

Det beste trenings tidspunktet ble umiddelbart etter at jeg kom hjem fra jobb, for da var gjensynsgleden og motivasjonen maksimal. Både for meg og FUMI.

Vi holder aldri på lenge av gangen, kanskje 5-10 minutter på det meste.

Etter å ha holdt på med dette i 4 år ser det ut til at jeg har hatt klaff med denne taktikken på FUMI. Andre Hunder vil kanskje trenge annerledes treningsmetoder, men FUMI har blitt en stabil og god agilityhund med årene.

Jeg er selvfølgelig stolt av å ha oppnådd gode resultater med henne, og siste skalp i beltet et at hun ble første Shiba som jeg vet om som er Agilitychampion. I tillegg er vi tatt ut i Landslagstroppen i Agility, og er for øyeblikket ranket som nr. 10 i denne.

Det er med en viss stolthet jeg også





kan fortelle at vi kom på 6 plass i Norgesmesterskapet i Agility med Tor og Ichi hakk i hel på en flott 8 plass. Ved premieutdelingen sto det 8 sheltier og to shibaer i ringen, og det var hyggelig å høre NKK formann Helge Lie uttale at det var godt å se et brudd i rekken av sheltier. - Og han er selv opdreter av sheltie!!!

Etter NM ble det en rolig periode med turer i skogen som viktigste aktivisering.

Så kom Januar, og da var sirkuset i gang igjen.

Vi reiste til Gøteborg, og der greide jammen Fumi 4 feilfrie løp med en 11,5,3 og 2 plass. Men det gjeveste av alt, var

at hun ble svensk Agilitychampion med den flotte 2 plassen i siste løp. Gjett om pappa var stolt.....

For dere som har Shiba, og som ønsker å aktivisere hunden med en positiv og morsom aktivitet kan jeg anbefale Agility på det varmeste.

Men ikke glem at det først og fremst skal være positivt, for da styrkes båndene mellom deg og hunden slik at du kanskje unngår å måtte gå med en konstant redsel for at hunden skal forsvinne ut i det blå dersom du tar av halsbåndet.

Hilsen Harald og FUMI.

Harald sier nå i ettertid at shibaen fortsatt har en spesiell plass i hjertet hans. Han synes det er artig med shibaeiere som vil forsøke seg på banen, at innlæringsprosessen nok fortsatt er den samme som da han hadde shiba; veldig korte økter med få repetisjoner så hundene ikke går lei.

NSK INVITERER TIL: Spesialsøk/smeller kurs

Lyst til å lære hunden til å bruke nesa og lære den til å markere en spesiell lukt?

Da må dette være kurset.

Det settes opp kurs på Kongsberg helga 14-16 oktober fra kl 17.00/18.00 fredagen (teori) og fra kl 10.00-16.00/18.00 lørdag og søndag. Kursavgift 2000,- for medlemmer og kr 2200,- for ikke medlemmer. Observatør og hund nr 2 kr 1000,- . Min 8 deltakere. Medlemmer i Shibaklubben har fortrinn på kurset, men blir det ledig/e plass/er er de åpent for andre raser. Kanskje dere har noen som synes dette høres spennende ut ønsker å bli med for å fylle opp.?

Det er mulighet for overnatting på Kongsberg vandrehjem kr 575,- pr natt med frokost.

Hund tillatt på rommet uten ekstra kostnad. Rommene har eget toalett /dusj og tv.

Det må gis god tid i forveien om overnatting da det kan bli fort fullbooket.

Hva er spesialsøk?

I spesialsøk trener vi hundene våre til å finne en spesifikk luktkilde. Dette kan være så mangt. Narkotika, sprengstoff, kreft, kadaver for å nevne noen få områder man bruker hund til i dag. DogPoint har trent opp hunder innen de fleste områdene, og har drevet med operative søk i mange år. Vi har erfart at hunder finner stort sett alt, og at dette er en suveren trening for dem. Om man går å drømmer om å starte med operative søk eller man bare ønsker å aktivisere hunden sin, så er spesialsøk et suverent alternativ. Om du har ønsker å bli bedre på spor, rundering, få bedre samarbeid med hunden så er spesialsøk et smart sted å starte.

Instruktør:

Tor Iljar

Mer info finner du på <http://dogpoint.no>

Påmeldingsfrist:

16 september til kurskoordinator Laila Nagel. l-nag@online.no

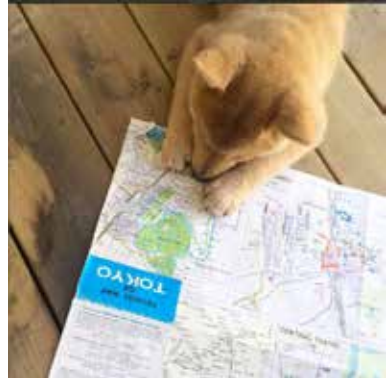
Skriv litt om dere selv når dere melder dere på skriv om der skal være deltaker eller observatør. Mer info kommer på mail etter påmeldingsfristen er ute.

Bindene påmelding og betaling.

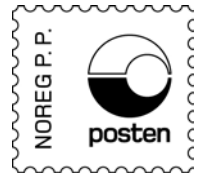
Velkommen til et lærerikt og morsomt kurs

Mer info Distriktskontakt for Østlandet Frida Mail: frida_s_askeland@hotmail.com

#SHIBAVISA



A



Retur NSK v/Ingrid Alice Kvitberg - 3632 UVDAL